

მოდით, ვნახოთ ოქრო!..

ძვირფასი ლითონების კონტროლი, თუ ბაზრის თვითრეგულირება (!)

მას შემდეგ, რაც ჯაცობრიობამ ხელი მიჰყო ძვირფასი ლითონების (ოქრო, ვერცხლი) მოპოვებასა და მათგან სამკაულების დამზადებას, შესაბამისად, დაწესდა საოქრომჭედლო ნაწარმზე სახელმწიფოებრივი კონტროლი. პირველი ასეთი ორგანო შეიქმნა IV საუკუნეში ბიზანტიაში.

ქვიზუაში ლითონები

იყო კონტროლი

და... აღარ არის კონტროლი

უნდა აღინიშნოს, რომ ამავე პერიოდში საქართველოში ყოფილა ანალოგიური წესი, რაზეც მოწმობს ვერცხლის ჭურჭელზე გაკეთებული წარწერები, რომლებიც მიანიშნებენ ნივთის დამამზადებელს და შემდგომ მინაწერში აღინიშნება - **„ვერცხლი მისხალი 10 ან 20“** და ა.შ. რაც ნიშნავს მათ წონას. სამწუხაროა, რომ ქართველ ისტორიკოსთა მიერ არ არის შესწავლილი სასინჯი ზედამხედველობის როლი ქართული ოქრომჭედრობის განვითარებაში.

ბიზანტიიდან ვერცხლისა და ოქროს ნაკეთობათა დადამღვის წესი გავრცელდა ევროპაში, კერძოდ, VIII საუკუნის მეორე ნახევარში საფრანგეთსა და გერმანიაში, 1300 წელს იგი შემოღებულ იქნა ინგლისში, ხოლო 1700 წელს რუსეთში პეტრე პირველის მიერ.

ცარიზმის დროს 1804 წელს თბილისში გაიხსნა **„ტიფლისკაია პრობირნაია პალატკა“**, მისი პირველი ხელმძღვანელის ვინაზე **„მიხაილის“** მეთაურობით, რომელიც ემსახურებოდა მთელს სამხრეთ კავკასიას: საქართველოს, აზერბაიჯანს, სომხეთს და დაღესტანს. გასაბჭოების შემდგომ სასინჯი კონტროლის სამსახურები დაარსდა თბილისში (სამოქმედო ზონა იყო – საქართველო, დაღესტანის ა/რ, სტავროპოლის მხარე, ქ.სოჭი), ბაქოსა და ერევანში. აღნიშნული სამსახურები სხვა დროს შედიოდნენ შინსახკომის და მრეწველობის სამინისტროებში, 1951 წლი-

დან ისინი გადავიდნენ სსრ კავშირის ფინანსთა სამინისტროს განკარგულებაში. სწორედ ამ პერიოდიდან ძალაში შევიდა სინჯის აღმნიშვნელი სახელმწიფო დამლები, რომლის აბრევიატურაც გახლდათ ხუთქიმიანი ვარსკვლავი და მასში ჩახატული ნამგალი და ურო. 1997 წლამდე ასეთი დამლებით იდამლებოდა ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული ყველა საიუველირო ნაკეთობა საქართველოშიც.

როდესაც სსრ კავშირი დაიშალა და საქართველო გახდა დამოუკიდებელი ქვეყანა მაშინდელმა ხელისუფლებამ, კერძოდ, იმჟამინდელმა ფინანსთა მინისტრმა **გურამ აბსანძემ** მიიღო **„ჭკვიანური“** გადაწყვეტილება და 1991 წლის ოქტომბერში გააუქმა სასინჯი ზედამხედველობის სამსახური, რითაც ერთობ რთულ ვითარებაში ჩააგდო იმჟამად მოქმედი თბილისის საიუველირო ქარხანა, რომლის ყოველწლიური ბრუნვა ათეულობით მილიონ მანეთს შეადგენდა და რომელსაც მნიშვნელოვანი წვლილი შეჰქონდა ქვეყნის ბიუჯეტის ფორმირებაში (მაშინ საიუველირო პროდუქცია იბეგრებოდა როგორც ჩვეულებრივი გადასახადებით, აგრეთვე აქციზით, რომელიც ლირებულების 30% იყო), კერძოდ, მათ მიერ წარმოებულ პროდუქციაზე არ ესმებოდა სინჯის აღმნიშვნელი სახელმწიფო დამლები და ამის გამო პროდუქციის რეალიზაცია შეჩერდა, ვინაიდან კანონმდებლობიდან გამომდინარე, ნაკეთობა სინჯის აღმნიშვნელი სახელმწიფო დამლე-

ბის გარეშე ვერ მოხვდებოდა სარეალიზაციოდ ვერც ერთ საიუველირო მაღაზიაში.

თუმცა, მდგომარეობა მალევე გამოსწორდა და 1992 წლის თებერვლიდან, იმჟამინდელი ფინანსთა მინისტრის ბატონ **ფარნაოზ ანანიაშვილის** უშუალო ძალისხმევით, აღდგა სასინჯი ზედამხედველობის ინსპექცია, მისი დათხოვილი ყველა თანამშრომელი დაუბრუნდა თავის სამუშაო ადგილს და ამოიხუნთქა როგორც თბილისის საიუველირო ქარხანამ, აგრეთვე ყველა ოქრომჭედელმაც, რომლებიც ქართული ოქრომჭედრობის პროდუქციას სხვადასხვა სალონებში ქმნიდნენ.

სასინჯი ზედამხედველობის ინსტიტუტმა საქართველოში იარსება 2005 წლამდე, ამ 13 წლის განმავლობაში: ძვირფას ლითონებთან მათი გამოყენებით დამზადებულ ნაწარმთან დაკავშირებით, საქმიანობები მოექცა ერთიან საკანონმდებლო სივრცეში, რითაც დარეგულირდა ამ მიზნით დაკავებულ პირთა უფლება-მოვალეობები და პასუხისმგებლობა; შეიქმნა **სამართლებრივი საფუძვლები მწარმოებლის, რეალიზატორისა და მომხმარებლის ინტერესებს დაცვის მიმართულებით**. ყველაფერი ეს რეგულირდებოდა პარლამენტის მიერ მიღებული 4 კანონისა და 8-ზე მეტი კანონქვემდებარე აქტებით. ამავე პერიოდში შეიქმნა და დაარსდა ქუთაისისა და ბათუმის სასინჯი ზედამხედველობის სამსახურები, ხოლო 1997 წლიდან ამოქმედდა სინჯის აღმნიშვნელი

დაქიბაჯი - 2008

ეროვნული სახელმწიფო დამლევი – ბორჯღალოს გამოსახელებით. ყველაფერი გეგმაზომიერად ვითარდებოდა, საქართველომ პრაქტიკულად ყველა მოთხოვნა შეასრულა და დადგა დღის წესრიგში საკითხი „**ძვირფასი ლითონების კონტროლისა და მარკირების“** საერთაშორისო კონვენცია“-ში (ე.წ. „ვენის კონვენცია“), გასაწვევრიანებლად. აღნიშნული კონვენცია შეიქმნა 1972 წელს ქვენაში, იგი მიზნად ისახავს ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული ნაწარმის კონტროლის სისტემას, რომელიც ერთიანია ყველა წევრი ქვეყნისთვის. ამასთან, მნიშვნელოვნად გამკაცრებულია და სრულყოფილად ეფუძნება საერთაშორისო სტანდარტებს; ხელს უწყობს გარანტირებული საიუველირო ნაწარმის წარმოებას და მის შეუფერხებელ გადაადგილებას (მიმოქცევას) კონვენციის წევრი ქვეყნების ბაზარზე; მაქსიმალურად იცავს მომხმარებლის ინტერესებს ყოველგვარი ფალსიფიკაციისგან (კონვენციის შტაბბინა განთავსებულია ქ. ციურიხში). კონვენციის წევრობისას სასინჯი პროცედურა შემდეგია: ნაკეთობა სავალდებულო წესით ისინჯება კონვენციის მიერ უფლებამოსილ სასინჯ საშუალებებში, თუ იგი დააკმაყოფილებს საერთაშორისო სტანდარტებს, მაშინ ამ ნაწარმზე ხდება შემდეგი მარკირებები:

მწარმოებლის (დამამზადებლის) დამლის ანაბეჭდი, მის მარჯვნივ (შუაში) კონვენციის სინჯის აღმნიშვნელი დამლის ანაბეჭდი და ბოლოს იმ სახელმწიფოს სინჯის

აღმნიშვნელი სახელმწიფო დამლის ანაბეჭდი, რომლის სასინჯმა სამსახურმაც ჩაატარა ტესტირება ამ ნაწარმზე; ასეთი წესით დადამლული ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული საიუველირო ნაკეთობები ყოველგვარი შეზღუდვის, დამატებითი საკონტროლო და სხვა საბაჟო პროცედურების გარეშე შეუძლია შეიტანოს მენარმემ კონვენციის წევრი ნებისმიერი ქვეყნის ბაზარზე; თუ გავითვალისწინებთ იმას, რომ საქართველო ოდითგანვე გამოირჩეოდა ოქრომჭედლობის მაღალი კულტურით (მაღალი სინატიფით გამორჩეული სამკაულების დამზადება ჩვენი წინაპრებისთვის ცნობილი იყო ჯერ კიდევ მე-4 საუკუნიდან) და ქართველ ოსტატებს ჰქონდათ (და აქვთ) შესრულების მაღალი (ეს მათ გენეტიკურად მოსდგამთ) კულტურა, ჩნდება შანსი, ეროვნულმა ოქრომჭედრობამ დაიმკვიდროს თავისი ადგილი ევროპის ბაზარზე. აღარ გავამახვილებ ყურადღებას იმაზე, თუ რა ეკონომიკური და ფისკალური ეფექტი ექნება საიუველირო ნაკეთობების ექსპორტს ევროპის მიმართულებით.

მაგალითად, მარტივად წარმოვიდგინოთ: მენარმემ ოქროსგან შექმნა რაღაც ნაკეთობა ქ.წნორში, ჩამოიტანა ის თბილისში და გაატარა სასინჯ კონტროლზე, ამ ნაკეთობამ დააკმაყოფილა სტანდარტული მოთხოვნები და იგი დაიდამლა კონვენციის დამლით, მენარმემ ამის შემდგომ ყოველგვარი პრობლემის გარეშე წაიღო თავი-

სი პროდუქცია სარეალიზაციოდ ლონდონში. ყველაფერი ეს, ძალზე მარტივად მოხდა.

ახლა განვიხილოთ დღევანდელი ფაქტიური ვითარება: 2005 წლის 1 იანვრიდან ჩვენმა მთავრობამ ნოლადიდელის თაოსნობით გამოსცა საქართველოს კანონი „ძვირფასი ლითონებისა და ძვირფასი ქვების სახელმწიფო კონტროლის ანალიზის და დადამლვის შესახებ“ კანონის ძალდაკარგულად ცნობის თაობაზე, რითაც ყველა ის, რაც ზემოთ მოგახსენეთ ერთი ხელის მოსმით წყალში გადაყარეს. ახლა მენარმე თავისუფალია, არც ნაკეთობის სინჯის დაცვას ავალდებულებს ვინმე მას და არც მის წარდგენას სასინჯ კონტროლზე, ყველაფერი თავისუფალია და ნებაყოფლობითი, რამდენი სინჯისგანაც გინდა დაამზადე ნაკეთობა და გაყიდე სადაც გინდა. კი ბატონო იგივე მარშრუტით ვნახოთ რა ელის მენარმეს, რომელმაც წნორში დაამზადა ნაკეთობა და უნდა მისი რეალიზაცია ლონდონში: პირველი - საქართველოს საბაჟოზე მას მოსთხოვენ წარმომავლობის სერტიფიკატს, შემდგომ სინჯის შესახებ საექსპერტო დასკვნას (საჭირო გახდება ნაკეთობებზე სინჯის განსაზღვრა), ამის შემდგომ ინგლისელი მებაჟეები ეტყვიან, ეს პროდუქცია ჩვენს ლაბორატორიაში ხელახლა უნდა გადამოწმდესო; ამის შემდგომ, რათა იგი მოხვდეს ლონდონის რომელიმე მაღაზიის დახლზე, სავალდებულო წესით (ეს წესი გარდა საქართველოსი ყველა ქვეყნებში მოქმედებს) უნდა დაიდამლოს ინგლისის სასინჯის აღმნიშვნელი სახელმწიფო დამლით – აი, ასეთი რთული, შრომატევადი, ხანგრძლივი (დროში განელილი) და რაც მთავარია, მნიშვნელოვნად ხარჯიანი გზა უნდა გაიაროს ნაკეთობამ წნორიდან ლონდონამდე. ამიტომაც თუ გადახედავთ იმპორტ-ექსპორტის ბალანსს ამ სემენტზე (ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული საიუველირო ნაწარმი), ნახავთ, რომ ექსპორტია - „0“, ხოლო იმპორტი რამდენიც გინდა – ჩვენთან ხომ ეს ბაზარი თვითრეგულირებადია(!)

მიღებული ფაქტიური შედეგი ასეთია: ბაზარზე მომძლავრებულია ფალსიფიცირებული პროდუქცია, ვინაიდან ქვეყანაში არ არსებობს სტანდარტი, ან რაიმე საკანონმდებლო ნორმა, რითაც რეგლამენტირებული იქნებოდა ძვირფასი

ლითონების შენადნობთა შემადგენლობები და შესაბამისი ნორმატიული სინჯები, შედეგად ყოველგვარი შეზღუდვის გარეშე თანაბარ პირობებში შეიძლება გაიყიდოს, როგორც 585 სინჯის, აგრეთვე 579, 555 და ა.შ. ნებისმიერი შემადგენლობის ოქროს ნაწარმი. მომხმარებელთა ინტერესები პრაქტიკულად დაუცველია, ვინაიდან არავინ არ აგებს პასუხს იმ ქმედებაზე, რასაც წესით კანონი უნდა კრძალავდეს და არეგულირებდეს (რომელიც სამწუხაროდ ქვეყანას არ გააჩნია).

ისმება კითხვა, რას ნიშნავს ძვირფასი ლითონების სასინჯი კონტროლი? გიპასუხებთ, ეს არის ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებულ ნაწარმში ძვირფასი ლითონის რაობის, სინჯისა და ნაკეთობის წონის დადგენა, რომლის საბოლოო შედეგია დადამლვა სინჯის აღმნიშვნელი დამლით.

სასინჯი კონტროლის სისტემაში

მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნებში ძვირფას ლითონებზე კონტროლის (სასინჯი კონტროლის) სისტემები ინსტიტუციური მოწყობის სახით და ქვეყნის ისტორიული მენტალობიდან გამომდინარე, განსხვავდებიან ერთმანეთისგან ორი ძირითადი პრინციპით: პირველი, როდესაც სახელმწიფოში ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული ნაწარმი ექვემდებარება სავალდებულო სასინჯ კონტროლს და მეორე, როდესაც ამ ნაწარმის დადამლვა არ არის სავალდებულო და მწარმისთვის იგი ნებაყოფლობითია; გარდა ამ ორი მთავარი პრინციპული განსხვავებისა, არის ასე ვთქვათ, სასინჯი სისტემის შინაარსობრივი, ინსტიტუციური მოწყობის სამი განმასხვავებელი მოდელი: ერთი – როდესაც სასინჯი სისტემა მთლიანად ექვემდებარება და იმართება სახელმწიფოს მიერ, მეორე – როდესაც სასინჯი სისტემა არ იმართება სახელმწიფოს მიერ და სასინჯ კონტროლს ახორციელებენ დამოუკიდებელი საზოგადოებრივ საწყისებზე დაფუძნებული სასინჯი სამსახურები და მესამე - ერთგვარი შერეული სისტემა, როდესაც სასინჯი სამსახურები წარმოადგენენ დამოუკიდებელ საზოგადოებრივ ორგანიზაციებს, ხოლო სახელმწიფო გარკვეული დოზით მონაწილეობს მათ მართვასა და კონტროლში (ცხრილი №1).

ამასთან, აღსანიშნავია ისიც, რომ ყველა ქვეყანას კანონმდებლობით რეგლამენტირებული აქვს ძვირფასი ლითონების შენადნობთა ხარისხი ე.წ. სინჯი, რომელიც გამოხატავს ძვირფასი ლითონის წონითი ერთეულის რაოდენობას შენადნობის ათასეულ წონით ერთეულში (ცხრილი №2). ეს იმას ნიშნავს, რომ ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული ნებისმიერი საიუველირო ნაკეთობა, მიუხედავად იმისა, დამზადებულია ადგილზე თუ იმპორტირებულია სხვა ქვეყნიდან, უნდა აკმაყოფილებდეს ამ ქვეყანაში მოქმედ (დაკანონებულ) რომელიმე სინჯს; წინააღმდეგ შემთხვევაში, მისი რეალიზაცია ამ ქვეყნის ბაზარზე ყოველად დაუშვებელია და ასეთი ქმედება კანონმდებლობით დასჯადია. აღნიშნული შეზღუდვები არ ეხება იმ ნაკეთობებს, რომლებიც დადამლულია „კონვენციის“ სინჯის აღმნიშვნელი დამლით.

როგორც ცხრილიდან ჩანს, ევროპის უმეტეს ქვეყნებში ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებული ნაწარმის წარდგენა სასინჯ კონტროლზე და მისი დადამლვა სინჯის აღმნიშვნელი დამლით, სავალდებულოა მწარმისთვის; ეს იმას ნიშნავს, რომ ამ ქვეყნებში აკრძალულია იმ საიუველირო ნაკეთობის რეალიზაცია, რომელსაც სათანადო სასინჯი კონტროლი არ გაუვლია ქვეყანაში მოქმედ სასინჯი ზედამხედველობის სამსახურში და არ არის დადამლული ამ ქვეყანაში მოქმედი სინჯის აღმნიშვნელი დამლით, მიუ-

ხედავად იმისა, ეს ნაკეთობა დამზადებულია ადგილზე თუ იმპორტირებულია სხვა ქვეყნიდან. აქვე უნდა აღვნიშნოთ, რომ სავალდებულო სასინჯი კონტროლის მოთხოვნა და ნაკეთობის დადამლვა ქვეყანაში მოქმედი სინჯის აღმნიშვნელი დამლით, არ ეხება იმ პროდუქციას, რომელიც დადამლულია „კონვენციის“ სინჯის აღმნიშვნელი დამლით.

რამდენიმე ქვეყანაში (მაგალითად, გერმანია და იტალია) ნაწარმის დადამლვა არ არის სავალდებულო, იგი ნებაყოფლობითია; ე.ი. მწარმეს შეუძლია ნაწარმი არ წარადგინოს სასინჯ კონტროლზე ამ თუ იმ ოფისში, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ მას სრული უფლება აქვს რა სინჯის და შენადნობის შემადგენლობის ნაკეთობაც მოესურვება ის დაამზადოს და გაიყიდოს; არავითარ შემთხვევაში – იგი ვალდებულია დაამზადოს ან იმპორტირება მოახდინოს მხოლოდ ისეთი ნაკეთობის, რომელიც თავისი სინჯით პასუხობს კანონმდებლობით დადგენილ რომელიმე სინჯს და დამზადებულია იმ შემადგენლობის შენადნობით, რომელიც ამ ქვეყნის სტანდარტებითაა რეგლამენტირებული.

საყურადღებოა ის გარემოებაც, რომ ძვირფას ლითონებზე დადგენილ სინჯს თან ახლავს სტანდარტით ნორმირებული და დაკანონებული დასაშვები ზღვრები (ცხრილი №2), რომელიც მიუთითებს, რომ ამა თუ იმ შენადნობში ოქროს შემცველობა (სინჯი) არ შეიძლება ამ დასაშვებ ზღვარზე ნაკლები იყოს. მოცემული

ცხრილიდან ნათლად ჩანს, თუ რაოდენ გამკაცრებულია ეს მოთხოვნები ევროპაში, კერძოდ: „კონვენციიდან“ დანყებული დიდ ბრიტანეთში, ჩეხეთში, დანიაში, ბალტიისპირა ქვეყნებში და ირლანდიაში ოქროს გამოყენებით დამზადებულ საიუველირო ნაკეთობებში. ოქროს სინჯზე დაშვებული ზღვარია „000“, რაც იმას ნიშნავს, რომ ამ პროდუქციაში დაუშვებელია შენადნობში ოქროს შემცველობა იყოს დადგენილ სინჯზე ნაკლები, მაგალითისთვის – თუ ოქროს ნაკეთობა დადამლულია 585 სინჯით და იგი იწონის 10 გრამს, ე.ი. ამ ნაკეთობაში ქიმიურად სუფთა ოქროს შემცველობა არის 5,85 გრამი; აქ დასაშვებია ოქროს შემცველობა იყოს აღნიშნულზე მეტი, მაგრამ არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება იყოს 5,85 გრამზე ნაკლები. დანარჩენ სხვა ქვეყნებშიც, გარდა გერმანიისა, რუსეთში, საფრანგეთში, იტალიაში, ჰოლანდიაში, პოლონეთში და პორტუგალიაში დასაშვებია ზღვრები ძალზე ვიწრო დიაპაზონებში 001 – 003 სინჯებში მერყეობს, რაც არანაირ მცი-

რედ სხვაობასაც კი არ იძლევა. იგივე მაგალითზე შეიძლება ითქვას, რომ ამ ზღვრებში 10 გრამიან 585 სინჯის ნაკეთობაში ქიმიურად სუფთა ოქროს შემცველობა იქნებოდა 5,84 – 5,82 გრამის ფარგლებში, მაგრამ არა ნაკლებ 5,82 გრამისა.

აღნიშნულიდან ნათლად ჩანს, თუ რაოდენ დიდი ყურადღება ექცევა ევროპაში (და არა მარტო ევროპაში) მომხმარებელთა ინტერესების დაცვას, გარანტირებული პროდუქციის დამზადებას, მის ტესტირებას, სინჯზე კონტროლის განმასხვრცილებელ ორგანოთა გამართულ მუშაობას და ა.შ.

საქართველოში კი ყველაფერი ეს თვითდინებაზეა მიშვებული, სახელმწიფოს მხრიდან კი არგუმენტაცია ასეთია – ბაზარი თვითონ თვითრეგულირების პრინციპით დაარეგულირებს ამას და არავითარი სახელმწიფო – პოლიტიკური ნება ამ საკითხს არ სჭირდება.

გამოდის, რომ ყველაფერი, რაც ზემოთ მოგახსენეთ ძალზე მარტივად შეიძლება თურმე გადანყდეს

და ევროპელები სულ ტყუილად ირჯებიან, როდესაც ასე ამკაცრებენ საერთაშორისო სტანდარტების მოთხოვნებს, ტყუილად ამუშავენ სასინჯი კონტროლის ოფისებს და კვლევით ინსტიტუტებს ძვირფასი ლითონების კონტროლის მეთოდოლოგიისა და ტექნიკურ – ტექნოლოგიური პროცედურების გაუმჯობესების მიზნით.

მაშ, რისთვის მიისწრაფიან ეს ქვეყნები „ძვირფასი ლითონების კონტროლისა და მარკირების საერთაშორისო კონვენციაში განევიანებისთვის? ან საქართველო, როგორ მიისწრაფის ევროპაში ინტეგრაციისთვის?

მიხეილ ხაზიაშვილი,
ძვირფასი ლითონებთან, ძვირფას ქვებთან და ნაწარმთან დაკავშირებით საქმიანობაში მონაწილე პირთა უფლებებზე სამოქალაქო ზედამხედველობის საზოგადოების გამგეობის თავმჯდომარე

ცხრილი №1

ძვირფასი ლითონების გამოყენებით დამზადებულ ნაწარმზე სასინჯი კონტროლის განხორციელების სისტემები საზღვარგარეთის ქვეყნებში

№	ქმედის დასახელება	სასინჯი კონტროლის განხორციელება		სასინჯი ოფისების ინსტიტუციური მოწყობა			საკანონმდებლო ბაზა	კენის კონვენციასთან მიერთება
		საგადასახელო	ნებაყოფლობითი	სახელმწიფო	საზოგადოებრივი	შერეული		
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	დიდი ბრიტანეთი	+	-	-	-	+	სრული, სტანდარტიზაცია – ISO	4 ოფისი
2.	რუსეთი	+	-	+	-	-	სრული შეხამებული ტანდარტები ISO	-
3.	ჩეხეთი	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
4.	დანია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
5.	საფრანგეთი	+	-	-	-	+	“_____“	-
6.	ფინეთი	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
7.	იტალია	-	+	-	+	-	“_____“	-
8.	გერმანია	-	+	-	-	+	“_____“	-
9.	ბულგარეთი	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
10.	ავსტრია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
11.	კვიპროსი	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
1	2	3	4	5	6	7	8	9
12.	ისრაელი	+	-	+	-	-	სრული, ISO	1 ოფისი
13.	ლატვია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
14.	ლიტვა	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
15.	ჰოლანდია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
16.	პოლონეთი	+	-	+	-	-	“_____“	12 ოფისი
17.	პორტუგალია	+	-	-	+	-	“_____“	2 ოფისი
18.	სლოვაკეთი	+	-	+	-	-	“_____“	4 ოფისი
19.	შვედეთი	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
20.	შვეიცარია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
21.	უკრაინა	+	-	+	-	-	“_____“	4 ოფისი
22.	ირლანდია	+	-	+	-	-	“_____“	1 ოფისი
საქართველო		-	+	-	+	-	არავითარი	-

ოქროს გამოყენებით დამზადებულ ნაწარმზე არსებული სინჯთა სტანდარტები საზღვარგარეთის ქვეყნებში

№	ქვეყნის დასახელება	კანონმდებლობით ან სტანდარტებით დადგენილი სინჯები												ოქროს ყველა შენაღობზე სტანდარტით დადგენილი დასაშვები ზღვრები
		333	375	500	585	750	800	833	840	916	920	960	958	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1.	დიდი ბრიტანეთი		+		+	+								000
2.	რუსეთი		+	+	+	+							+	003
3.	ჩეხეთი				+	+				+		+		000
4.	დანია	+			+									000
5.	საფრანგეთი					+			+		+			002
6.	იტალია	+		+	+	+								003
7.	გერმანია	+	+		+	+								010
8.	ლატვია		+		+	+								000
9.	ლიტვა		+		+	+								000
10.	პოლანდია				+	+		+						003
11.	პოლონეთი	+	+	+	+	+						+		003
12.	პორტუგალია													001
13.	ირლანდია		+		+	+		+		+				000
14.	„კონვენცია“		+		+	+								000
15.	საქართველო	არავითარი სტანდარტები სინჯებზე და შენაღობში ოქროს დასაშვებ ნორმებზე არ არსებობს												

ANNOTATION

M. Begiashvili

In Georgia before 2005, there was a State control system (Assay offices) of articles of precious metals, which during its working period (1992-2005) made an important legislative base and activities that would allow Georgia to become a member country of “The International Convention on The Control and Marking of Articles of Precious Metals”; This process would help to regenerate Georgian traditions to make jewelries and facilitate trade in precious metal articles at the same time maintaining fair trade and consumer protection justified by the particular nature of these articles, to allow goods marked with this mark to be imported without further testing and marking, to eliminate trade barriers in the cross-border trade of precious metal articles. The national hallmark would guarantee that the purity of the metal is at least that indicated by the fineness mark.

Precious metals control has been practiced in Georgia but according to the actual situation, in a world, which is increasingly deregulated, the control of articles of precious metals may be regarded as an anachronism. Georgia has a voluntary system (articles are hallmarked by an Assay office on request of the manufacturer) and they say the fair can regularize this process itself, as a

matter of fact, it can not make economical collapse, but countries having no precious metal control tend to suffer from undercarating. Goods on their markets are not the worth the value they are sold for and another negative processes too.

In Georgia there is enough quantity of gold and it would be continued to find it in the future. Georgian jewelries, that show “high master’s degree” and its fineness, must share International experience and make modern technical requirements, agreed testing methods and a model of Assay offices in accordance with Georgian State economical, social and economical demands and at the same time to become a member country of “The International Convention on The Control and Marking of Articles of Precious Metals”.

- The purpose of hallmarking is primarily to protect consumers from being cheated;
- To ensure fair competition between manufacturers and retailers, thus ensuring market stability and growth.
- Hallmarking is thus a reliable symbol of quality and the best way to boost consumer confidence and the sales of precious metals goods.